

נולדה ב - 1/11/1934
 נפטרה ב - 20/01/2019
 בת לפנחס וזהבה שילוני
 הייתה נשואה לחיים זלצר
 אם לגיא ושרון זלצר

כתבו גיא ושרון

אמא יקרה

תמיד הייתי גאה להגיד, כששואלים אותי אם אני בן קיבוץ בית-אלפא, שאני בן קיבוץ וגם אימא שלי בת קיבוץ בית-אלפא. נולדת בקיבוץ א' של השומר הצעיר, קיבוץ בית-אלפא, ב-1 בנובמבר 1934 (בבית-חולים העמק) לפנחס וזהבה שילוני, זוג צעירים חברי השומר הצעיר בפולין, שקצו בחיי רדיפת היהודים בגולה, ובאו להגשים בארץ- ישראל את החזון הציוני

גדלת בקיבוץ הזה כל חיך בבית התינוקות, בגן, בחברת הילדים המשותפת עם חפציבה ובמוסד החינוכי גלבע הצעיר. היית בת 13 כאשר קמה המדינה. זכרת את קולות הפיצוצים כאשר יחידות הפלמ"ח שחררו את בית-שאן. זכרת את יללות התנים בלילות שהפחידו אותך כל-כך. את החושך והבוץ בחורף שבגללו לא היית עולה לחדר ההורים אחר הצהריים. זכרת איך חברי הקיבוץ היו מתגנבים בימי שישי להציץ מחלונות חדר האוכל של המוסד בערבי התרבות שהיו מתקיימים שם. איך היית מנגנת בגיטרה בתזמורת המנדולינות בניהולו של שלמה יפה, ובגלל ידך הקטנה היית לוחצת על המיתר הנמוך עם האגודל. כמה היה קשה לך בטיולי התנועה. אבל כמובן שזה לא עצר אותך והתגברת על זה כמו על כל קושי שנתקלת בו בהמשך חיך. כך גם עמדת בתלאות קורס מ"כים מחזור ח' של הנח"ל, הידוע בקשיחותו, כשהיית צריכה להתמודד עם הרובה הצ'כי שבקושי הרמת, שלא לדבר על לירות בו. את הקורס הזה עברת יחד עם חיים טופול וגבי עמרני, שזכור לי כילד שבא לבקר אותך פעם ואכל איתנו בחדר האוכל שום קושי בחיים לא עצר אותך מאז ועד יום ראשון האחרון, 20 לינואר 2019, ב- 23:30 בלילה, אז נפרדת מאתנו בפעם האחרונה בבית החולים בו נולדת

זכרת כמובן את הגדילה עם ההורים והאחים הקטנים עמירה ואלישע, אתם נפגשת לעתים לא מספיק קרובות. זה נבע מאורחות החיים הקיבוציים אז

בימיך במוסד חינוכי גלבע הכרת את אנטון חיים זלצר שהגיע לשכבתכם בכיתה ט' מהגולה, עם חברת

הנוער של תל-עמל. חיים התערה היטב בחברתכם הקשוחה, ושם נולדה זוגיות שהייתה למופת-עולם לכל מי שאי-פעם זכה לגעת בכם ובייחוד זכה שאתם תגעו בו. אפילו החיילים הסורים זכו לחזות בה. כששירתת כמ"כית בקיבוץ שמיר, הגבול עם סוריה עבר מעל הקיבוץ. אבא היה בא לבקר אותך והייתם מטיילים שלובי זרתות (כי אסור היה יותר) בדרך הנמשכת לאורך הגבול, והחיילים הסורים היו שורקים לכם מהמעין שמעל הבאתם לעולם את גיא ואותי, והענקנו לכם 9 נכדים מושלמים (את זה אתם אמרתם). כל נכד ונכד קיבל ממך את מלוא תשומת הלב, ועקבת אחריו וידעת בכל רגע ורגע איזה נכד נמצא איהו, מה הוא עושה ומה הוא צריך ממך

את הזוגיות הזו המיוחדת שלכם רואים היטב עלינו, ילדיכם, נכדיכם ועל כל המשפחה. ירשת מהורייך ומהמשפחה שנותרה בגולה ושרדה את השואה, את הדאגה לשרידי המשפחה ודאגת לשמור על קשר-חיים עם כל הדודים ובני הדודים שנותרו. כמו-כן למדת מהורייך את ערך הנתינה והקבלה של אחרים שאינם בני משפחה ולקבל אותם כבני משפחה. כך כאשר קלטת כאחות לכל דבר את שושנקה, שהגיעה כיתומה מהשואה. וכאשר ענבל הגיעה, היא הפכה מיד לנכדה אהובה שמלאת באהבה, והיא החזירה לך אהבה זו באותה עוצמה שאינה נגמרת. את יכולת הנתינה הזאת חוו אי-אלה אנשים צעירים שאומצו על-ידיכם לתקופות קצרות, כאשר שהו במחיצתכם. צעירים אלה זוכרים לכם תקופות קצרות אלה בחום והתרגשות לכל חייהם וחזרו להודות לכם גם שנים אחר כך

תמיד היית עסוקה, היית תופרת ועסקת בזה עד שכשלו ידייך. יחד עם זאת מילאת תפקידים שונים בקיבוץ - בניהול מחסן הבגדים, ריכוז ועדת בריאות ודברים נוספים. לאחרונה אבא הזכיר את העובדה שבתקופה שאת ריכזת את ועדת הבריאות, התקבלה תרומה נדיבה ביותר והיה ויכוח מה יעשה בה. את נלחמת כלביאה על-מנת שישתמשו בתרומה זו לבניית חדרי החולים, שהפכו ברבות הימים לבית "רב-גיל" המפואר בו זכית לחיות את אחרית ימייך. ונזכיר במקום זה באהבה גדולה את התודה העמוקה שלנו לבית הזה שיש למשפחתנו בשנים האחרונות, שכל-כולו צוות נהדר ונפלא שאין לנו מילים מספיקות להודות לו. תודה לכם צוות נפלא

היו גם אסונות בחייך – נפילת אחיך האהוב אלישע במלחמת ששת הימים, מותו של בנך הראשון נבות בחודש השביעי לחייו, וגם לכתם של קרובים וחברים בטרם עת. גם חוויות קשות אלה לא היכהו את כוח החיים שפעם בך ולא עצרו בך. תמיד טיפלת, תמיד דאגת, תמיד ידעת מה קורה עם כולם – עם הבנים, עם הנכדים, עם כולם

כל רגע פנוי מולא ביצירה. חזרת מהשליחות במקסיקו לאחר שלמדת שם את אומנות יצירת הפרחים מנייר, ציור, ופיסול בבצק. וכאן בארץ המשכת ברקמה, בטוויה ובשלל יצירות נוספות. קירות ביתכם היו מלאים ביצירותיך. וגם הצילום - אתו התחלת במקסיקו והמשכת בארץ ותיעדת תמיד הכול, עד שלא יכולת יותר. גם כשהגיע המחשב לחיינו, התנפלת עליו במרץ האופייני שלך, נאבקת בו ללא לאות ויכולת לו. במשך כל חיך היית לנו למופת - בזוגיות, בדאגה, באהבה, ביצירה, בתרומה. היית לנו אימא נפלאה וסבתא מופלאה עד רגעייך האחרונים

זכרך יהיה תמיד מהנפלאים והנהדרים ביותר שלנו. את נקברת באדמת בית-אלפא שמקבלת אותך באהבה כמו שאת אהבת אותה. אין בינינו דבר עליו יש למחול או לסלוח. אשרינו. היי שלום אימא יקרה ואהובה ותודה רבה מהבנים שלך

כתבו איטל וגילה

דליה חמותנו ואם אהובי ליבנו. דליה תודה. תודה על הבחירות שעשית, להיוולד בבית אלפא בעמק הירוק לבחור להינשא לחיים מכל מחזורייך, לבחור ללדת את גיא ושרון אהובי ליבנו. שני ילדיך בחרו להקים דווקא כאן את ביתם, קרוב אליכם, ממש מעבר לשביל ולא סתם. את ממש אלופה בלרקום משפחתיות - ארוחות הערב כל מוצאי לבחור להינשא לחיים מכל מחזורייך, לבחור ללדת את גיא ושרון אהובי ליבנו. שני ילדיך בחרו להקים דווקא כאן את ביתם, קרוב אליכם, ממש מעבר לשביל ולא סתם. את ממש אלופה בלרקום משפחתיות - ארוחות הערב כל מוצאי שבת, שולחן ארוך לתפארת, לכל ילד

הכיסא שלי, רק שלי, כמובן במקום הקבוע. היחס האישי לכל אחד, ומה שטעים לו, וכולנו סביבך וסביבי חיים. המשחקים המפוזרים בבית לפעילות עם הנכדים, והמקפיא שתמיד מלא בגלידות שהם אוהבים, ומגירת המתקים לכל ילד, ומה שאהוב עליו - הרגל שעבר אתך גם לבית הסיעודי, את ממש אלופה למדנו ממך מה היא משפחתיות ולכידות, להתגעגע לחיבוקים שלכם, לריחות הבית שלכם, לא לפספס את יום ההולדת של אף אחד מהנכדים, להכיר כל נכד ונכדה בכל שלב בחייו, להתעניין, לשאול ובעיקר להיות חלק משמעותי מחייהם

אני בטוחה שאת גאה בבחירות שבנייך עשו. תסתכלי על נכדייך המחייכים ואוהבים אותך. כל כך התפעלת מכל אחד ואחת מהם. אוהבים אותך על שהשקעת בהם אהבה ללא תנאים וקבלה אינסופית. ואנו מבטיחות להמשיך את מה שהשרשת. לימדת אותנו המון על נתינה ואהבה ללא גבולות. אנו כבר מתגעגעות אלייך, הנכדים מתגעגעים אלייך. ואנחנו כולנו, בנייך, כלותייך ונכדייך, נאהב את חיים שלך שמתגעגע אלייך, אנחנו פה מקיפים אותו באהבה

נוחי לך בשלווה, אנו ממשיכים את שרשרת המשפחתיות שהקמת. דליה, אנו אוהבות אותך ומתגעגעות גילה / איטל כלותייך

כתבה דניאל

סבתוש שלי, יש רגעים בחיים שכולם יודעים שיום אחד יגיעו, אבל הם תמיד מרגישים כל כך רחוקים, כאילו לא באמת יגיעו. כזה הרגע הזה. קשה לי להכיל אותו, הוא כל כך סופי ומוחלט, לא ניתן לשינוי או מיקוח, לא בשליטתי

רציתי לכתוב לך סבתוש שלי, לומר לך שוב דברים שאת כבר יודעת, דברים שאני שמחה שאמרנו לך ולסבוב שוב ושוב לאורך השנים. אתם דמויות לחיקוי בשבילי, כמו שני עוגנים מרכזיים של המשפחה שלנו לאורך החיים. אני מאחלת לנו שנצליח ליצור דבר כל כך מיוחד וחד-פעמי כמו המשפחה שלנו שאתם יצרתם, ונזכה להתבגר אתה כפי שאתם זכיתם, שנהיה חלק ברגעים שמחים, מצחיקים, עצובים ומדאיגים.. שנאהב בלי תנאים כפי שאתם אוהבים ותמיד נעריך את הדברים החשובים באמת

אני אתגעגע אלייך סבתוש שלי, ליכולת הבלתי רגילה שלך להקשיב, לסקרנות שלך, בכל דבר מתעניינת, תמיד שמת לב לכל דבר שמשתנה או מתחדש אצלנו. תמיד מעודכנת מה קורה עם כל אחד. לזה שאף פעם לא הבנת את הציניות של מנור, לעוגת השמרים שלך אחרי הברכה. אתגעגע לאכפתיות שלך מהאושר שלנו והרצון לעזור, לקשר שלך עם סבוב, שאני מאחלת לי ולאנסון שנחיה כך באהבה ובאושר כל כך הרבה שנים ביחד כמוכם

סבתוש שלי, קשה לי להאמין שלא אראה אותך יותר, לא אשמע את הצחוק הקולני שלך או הקול הגבוהה והמתרגש שלך כשאני מתקשרת, או כשאנחנו מגיעים לבקר. אני מקווה סבתוש שלי, שעם השנים הזיכרון של הרגע הזה יטשטש ולא יצבע את מיליוני הרגעים שצברנו ביחד. אני ברת מזל שזכיתי להיות הנכדה שלך במשך 28 שנים. אני מקווה שאת יודעת איזה הישג מדהים זה להיות חלק כל כך משמעותי ומשפיע בחייו של אדם, בחייהם של משפחה שלמה. אילו היו מחלקים פרסי נובל על מה שבאמת חשוב בחיים האלה, ללא ספק את וסבוב הייתם זוכים בו. דבר אחד אחרון אני רוצה לבקש ממך סבתוש שלי: שכשתגיעי למעלה, תשמרי משם על סבוב שלי, שלא יהיה עצוב, שלא יכאב לו, שיהיה בריא, שיספר לך בהתרגשות על הנינה הראשונה שתיוולד לכם בקרוב, שימשיך ליהנות פה איתנו ביחד אתך, כי את תמיד תישארי קרובה אלינו. אוהבת דילוש

כתבה עמירה

קשה לדבר על דליה אחותי בלשון עבר. בשנים האחרונות, כשבריא אותה הלכה והידרדרה, הפגישות בינינו הלכו ותכפו. היינו משוחחות ונזכרות בחוויות ילדות, בהורים, ובעיקר בסיפורים על הילדים והנכדים. לפעמים השיחה הייתה נתקעת. עבר והווה התערבבו זה בזה. הייתה לך גאווה יחידה. כולם יפים, כולם מוכשרים. דליה ידעה לספר בפרטי פרטים מה עושה כל אחד מהנכדים והנכדות. תמיד חיך, חיבוק וממתק. דליה הייתה פרפקציוניסטית, אחראית, דעתנית, אמנית בנשמה. עבודות שלה מפארות את קירות ביתה וכולנו התהדרנו בחולצות שרקמה להפליא. דליה ידעה לאהוב בכל הכוח, לכעוס בכל הכוח והכי הרבה לצחוק. צחוק מתגלגל שהיה מדבק. במיוחד במסיבות בה לקחו חלק בני משפחתה המוכשרים. דליה הייתה לוחמת ולא ויתרה לעצמה גם כשהיה לה קשה. לפני שנים אחדות, כאשר שכבה בטיפול נמרץ, בין כאן לשם, ישבתי לידה. לא ידעתי אם היא שומעת אותי. התחלתי לשיר בשקט ממש לאוזנה שירים שאהבנו, משתפכים כך באופן ספונטני כפי שעלו בזכרוני, עד שהתעייפתי והשתתקתי. לפתע שמעתי את קולה: "למה הפסקת?" זה היה הרגע בו ידעתי – דליה נשארת איתנו. היא ניהלה מאבק עקשני כדי לחזור ולתפקד. ממלאת בדיוקנות הפרפקציוניסטית שלה את הוראות המטפלים. וכך הרויחה עוד כמה שנים בבית עם חיים בעלה האהוב והמסור. עד שכשל כוחו והיא עברה לבית הסיעודי, שהיה ביתה בשנים האחרונות. תמיד חזרה ואמרה שהיא זוכה לטיפול מסור, תוך שהיא מביעה את הערכתה לצוות. תמיד תודה וחיך. משתתפת בכל הפעילויות, מתעדכנת במה שקורה מסביב. עד שהגוף כשל ועצר נוחי בשלום, אחות אהובה
עמירה

כתבה זיוה עורי

דליה נולדה בבית אלפא בשנת 1934 להוריה זהבה ופנחס שילוני, אחות לעמירה תבדל"א ואלישע ז"ל. חברה בקבוצת "רימון" יחד עם חיים. בצבא הייתה מ"כית בנח"ל, במחנה 80. לאחר שחרורה מהצבא התחתנה עם חיים ונולד בנם גיא. איתו ועם חברים נוספים מהקיבוץ יצאו לשנת שירות בקיבוץ אדמית. בשוכם מאדמית, מילאה דליה תפקידים שונים בקיבוץ: הייתה סדרנית עבודה, אחראית על מחסן הבגדים, תופרת מלתחות לחברות הקיבוץ. ועם ידי הזהב שלה רקמה חולצות, מפות, תמונות, וגם למדה ועסקה בצילום. לאחר הולדתו של שרון בנם הצעיר, יצאו דליה וחיים בשנת 1969 לשליחות מטעם התנועה במקסיקו, שם היו כשלוש שנים. בשוכם לקיבוץ, קיבלה דליה את ריכוז ועדת הבריאות. בתפקידה זה נלחמה על הקמת הבית שהיה חדרי חולים. ברבות הימים יקבל את השם "רב-גיל", הבית בו זכתה להיות בשנים האחרונות. לדליה וחיים שני בנים ותשעה נכדים. דליה הייתה מאושרת וגאה בבני משפחתה ובנכדיה. נוחי בשלווה למרגלות הגלבוע שלנו.
יהי זכרך ברוך
זיוה עורי

לכל עובדי ועובדות בית הרב גיל

ברגעים כאלו, כאשר המובן מאליו הופך למילים והמעשים הופכים לתודות תודה לכולכם על שנים של

טיפול מסור, תשומת לב ואיכפתיות, על שהצלחתם להפוך את הבית לביתה של דליה ולביתנו ואתכם למשפחתה - משפחתינו. על הפעילות החברתית העשירה והמגוונת שהייתה חשובה לדליה מאוד שהיה לה חשוב להיות חלק פעיל במפגשים ולהזמיננו להצטרף לכל המועדים והחגים והחוגים. על חשיבה: על מעשה: על שגם בזמנים קשים ידעתם לשמור על כבודה כאדם על כל אלה ועוד אנו מודים חכם באופן אישי

מודים לך רחל פלד על יחסך החם והאישי ולכל שותפיך בקבורה קיבוצית מכובדת

לך רחל צפוני על עזרה בארגון המועדון, על העצות החכמות והשותפות - תודה

לשושן על המאמץ וההשקעה לזיכרון באתר הקיבוץ - תודה

לכל חברי בית אלפא היקרים תודה שבאתם לחלוק כבוד אחרון לדליה אשתי - אמנו - סבתנו

חיים, גיא, שרון, גילה, איטל וכל תשעת הנכדים